

Dřív z práce, že půjdu, jsem se rozhodla. Se záměrem, že půjdeme ven hromadně, ale Brtník nám zkejsnul naopak ve svý práci.

Takže jsme teda šli hromadně, ale enem ve třech. A..... jo docela to i šlo, by se dalo říct. Pěkně spořádaně jsme vyšli z domu, nikdo nikam nevypálil a fšící respektovali dané pokyny. Oba se vypustili a pak jsme šli na louku, opět hezky spořádaně a v mojí blízkosti, protože bylo hezky a venku bylo spousta malých dětí. Na louce se Tali hrnula dopředu, že jako k rybníčku si vypálí. "Ale ouvej, ouvej, milá mladá dámo!! Nejdřív půjdeš hezky se mnou!", sdělila jsem jí. "Nejdřív si sedneš, nejdřív půjdeš u nohy, nejdřív si lehneš a posléze volňásek."

Napnutá jak guma u spodárů čekala, kdy, kdy.... . Ale! Čekala, to je důležitý. Ne že si to rozhodne sama, jako kdysi, nebo že se budeme dohadovat. Vydržela to a počkala na to uvolnění. A pak se vystřelila do vesmíru □ . Tjo to byste jí museli vždycky vidět. Nejdřívějc stojí a bádá - čučí do rákosí a pak vypálí. Rotuje tam jak totální trotl. Kolem jednoho, pak kolem druhýho rybníčku, hází tam ty svoje šíbry, lítá jako splašilá....v naprostým rauši □ . A já vím, že v tenhle moment se nikam nevzdálí a nezajímá ji nic jinýho. Že ji můžu nechat být, nechat jí její volnej čas a my máme s Rumíčkem prostor pro sebe a balonek. Ale Rumíček se rozhodl, že po víkendu má sportováního dost a radši si bude jen tak zevlovat. Tak prima, tím pádem já nemusím nic, jen si tak čučet.

Po čase jsem tréninkově pískla Tali přivolání. A ta sice s neochotou, protože rybníčky přece, že jo, ale přišla. Odměnou jí byla možnost letět si tam znovu. Tak si to ještě jednou po nějaký chvílce zopákneme, aby si zafixovala, že když poslechne, může tam většinou jít zase zpátky. A pak už jsem ji přivolala s tím, že jdeme. A to hezky společně, žádný poletování prostorem a nedejbože k panelákům. Ani k tomu poslednímu. Když na hraně louky poslechla, že má čekat, mohla si za odměnu seběhnout dolů k potůčku a ještě si to tam prozkoumat.

Aby nám madáme nevzala kramle, vzala jsem ji pak preventivně pod povel Se mnou! a zase jsme se společně hnuli dál. Tím pádem jsme eliminovali případný výlet k vedlejšímu paneláčku, že... □ . A za ním jsme si trošku pocvičili zastavování a chůzi u nohy. A taky čekání, když jsem uklízela po Rumoušovi. Ten aby mi to udělal takový zajímavější, musel nutně bobkovat na třikrát, nemůže to udělat najednou, musí si to dávkovat , jak dávkovač na mejdlo □

No a co si tak zajít trochu víc do civilizace. Tali to šlo moc hezky, pěkně poslouchala, a to prosím se zájmem. A dokonce se nechala odvolat ze situace, kdy k nám zezadu dolítla černá mladá čubina, která se chtěla družít a poletovat ve hře prostorem. Což se mi moc nelíbilo a tak jsem si oba svoje pesany nejdřív odvolala, poodešli jsme a až když nás feňule doběhla podruhý, dostali ohařiska volno. A paaaaak to začlo proudit. Lítalý spolu hlavně holky, i si spolu děsně hrály. Škoda, že to nešlo nějak zachytit, s dobrým foťákem by to byly supr fotky, páč ty dvě přes sebe dělaly přemety jak v tělocvičně sokolovny :D. Vůbec nechápu, jak je to možný ☐ , ale fakt jeden přemet za druhým, občas možná i na hvězdu došlo :D. A posléze se zapojil i Rumíček. Moc hezky se na to dívalo, jak si to Tali užívá do plnejch, stejně jako on. Svobodná, volná. Tohle byla jedna z věcí, která mi děsně chyběla v tom příšerným režimu, v kterým se dřív žilo. Že ji nebylo možno dopřát tu svobodu třeba zrovna takhle při hrách. Protože při jejím rozletu byla i stopka málo. Teď moc hezky respektovala hranice trávníku na kterým řádili a když mi přišlo, že je rozlítaná moc, stačilo si troošku přidřepnout a gestem rukou s dlaněma dolů a s oznámením, že Pomalůůů, pomalůůů, ji zbrzdit, aby to tak nepřeháněla. A ona opravdu přibrzdila a s hubou vytlemenou odvlálala zase o kus vedle, v patách dva černostrzavý útočníky, který jí šli po krku ☐ . Fajn, fajn, moc fajn a důležitý tohleto. Pro mě, stejně jako pro ni. A pro Rumouška taky, páč si zařádili takhle hromadně.

Posléze to prase flekatý, když poměrně ukázněně pochodovalo kousek vedle mě, něco spáslo z chodníku a mělo kárný řízení. To jí trochu rozhodilo sandálky a už byla za ukázněnou, zvláště, když jsme se jí s Rumíčkem schovali ☐ . Tak. ☐

Pak jsme se jen tak courali ještě chvilku mezi domy. Trošku jsme si hráli, trošku cvičili, což zaujalo jakýhosi bezdomovce u popelnic. A šlo nám to, řekla bych, docela dobře. Jsem ráda i za tohle, za to, že můžeme takhle cvičit. Což taky dřív, jak víme, nešlo ani náhodou. Je to zase jiný zpestření procházky a není to jen o tom, že se letí dál, vpřed, tůdle, támhle a mozek ..... mozek nečiní ničehož.

A protože to šlo až tak dobře, nebylo z toho nakonec jen kratší civilizační venčení, který se odehrává v pondělí, ale pěkně dlouhý venčeníčko plný různorodý náplně. Tím pádem oba doma pak vytuhli na pelíšcích a nikdo o nich nevěděl až do večere.